

Sy-li spěwał,
Pilnje džělať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatoł
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Prez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džělať
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh ći khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Šerbiske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy kóto w Šmolerje; knihcizšcžerni w Budyšinje a je tam ja šchwórtlětnu pschěpłatu 40 pj. dostacž

Šwjeožen 3 kralow.

Jan. 12, 20—21.

Šwjedžen tšoch kralow je našch lětny wulki mižioniski šwjedžen. Škoro kóžde lěto so w šerbškim kraju w tutej abo tamnej wořadže lubošny mižioniski šwjedžen šwjeczi. Předať j zušby so jatwoka, so by psched wořadu šwědženje wotpołožiti wo nuš pohantow a šwjatej pschikšuschnosći mižionistwa. Šyrkej so pschi. Wěny so pletu. Čěžne wrota so stajaja. Wiele nutnych kemscherjow so šhromadži. Šyršwinski šhor je so wošebje na rjany mižioniski spěw pschihotowal a natwari wořadu. Tež j daloka pošlucharjo pschikšwataju. Šhto nočnyl mjes Šerbami rad pošluchacž, hdyž so šwědženje wotpołožiti wo najnowšich bedach a dohycach mižionistwa? Bohate dary so škladuja. Na tajkich mižioniskich šwjedženjach šny kollekty měli, kiž na 1000 hriwnow wunješechu.

Šwjedžen tšoch kralow je tež mižioniski šwjedžen ale niz ja tu abo tamnu wořadu, ale ja wschitke wořady, ja zylu šakštu kraju šyrkej. Šdžěžuliz ewangelska šyrkej stej a předať wořadže Bože šłowa pschipowjeda, na tutym dnju ma k wořadže rěčecž wo šwjatej mižioniskej pschikasni, wo nuš pohantow a žadanju po Šhrystužu a wo bohatym žohnowanju mižioniskeho džěla.

Na tšoch kralow budž přědowanje w kóždej ewangelskej šyršwi mižioniske přědowane. Mižioniske šhěrlyšche maja so špěwacž. Mižioniska lubosć ma so pschisporicž. Š temu budž nam witany našch tekst! Šwiate mižionistwo, šhto džez? Bohanam džez Jesuša pschinyečž!

Ważny šwjaty šwjedžen so w Jerusalemye šwjeczi. Tež j daloka šu kemscherjo k Božim šhružbam pschikšili, ale niz, so

bychu štari, lubu domišnu šako ras wohladali, niz, so bychu rjante spěwy šhlyšeli, niz, so bychu někotreho šnateho pschecžela je šandženych čažow šako postrowili. Ně, wažnišche žadanje maju we wutrobje: „Někotři Šrichojo pak běchu njes tny, kiž horje pschikšili běchu na rěčny čaž so modlicž. Čzi pschistupichu k Šilippej a so praschachu jeho a džachu: Šnježe, my chžyli radži Jesuša wohladacž!“ To bě tehdy žadanje wobohich pohantow a židow a je to hišcže dženzka. Šdyž grichiška pohanka džěń wote dnja k woltarjam šwojich šwjecžatow pschistupowasche a jim rěže a kwětki ša wopor šezelšche, hdyž šhutny Romjan šchłowow a jathch pschiboham woprowasche, hdyž wobohi Šindu nětko hišcže, j domu wustupiwšchi, kruč drjewa, kiž na puczu namata, k rjemješnikkej donježe, so by jemu pschiboha wurěšal a potom to nowe šwjecžatko k měšnikkej nježe, so by jo šwjecžiti a wječor je šwojimi šwójbnymi psched nim so modli, hdyž nětkole hišcže pohanske woltarje šwoje pšomjenja k mřóčelam horje šezelu, to wscho šu štatwne a mózne šwědženja wo wulkej, krašnej wěrnosći našcheho tekst: Bohano chzedža rady Jesuša widžecž, a niz jenož widžecž, ale tež pošnacž a jeho šwjate šłowo šhlyšecž a ša Jesušom hič.

Tež našchi šerbšy wótzajo běchu něhdy pohano psched 1000 lětami. Tež woni šu šwojim morwym šwjecžatam wopory pschinyešli. Šdy by rjana hora Čžornobóh se šwojimi štarymi šakami a šhumjazyymi šěžami rěčecž mohla, šhtož je widžala a našhonika, wiele by nam powjedacž mohla se šandženych čažow! Tu buchu wopory, tež křwatwne wopory, šwjecžene morwym pschiboham. Tu šhromadžowachu so našchi šerbšy wótzajo, so bychu wot šwojich měšnikow pschi woporach šebi dali pschichod wotkřecž a wěšcžicž. Š horzej lubosću wišachu na

švojich švojčatach, a tola dospoťnje spoťojni byli nješbu; pšchetož kóžda čłowška dušcha šebi žada po tym, kiž je ju stwořil, šđeržal a wumohł, a njewuprajnje bydešche tež we wutrobach našchich wótzow to potajne žadanje: „My chzemy radži Jesuša wohladacž!“ —

Něhdy šu mēnili, niž Jesuša maja mišionarojo pohanam pšchinjesč, ale čłowšku mudrosč. To bēšche blud! Čłowšku mudrosč maju pohanjo husto došč žami prjedy hacž našchi pōbli k nim pščiřdu. Indiska, tuta móžna twjerdžišna pohanštwu hacž do dženknišcheho dnja, je město a kraj najštaršcheje šđerželanosče a kulturny, a tola tam najčēmnišche pohanštwu bydli, a šamjeitna a twjerda je tam rola čłowškich wutrobow a jara czežke bē džělo našchich mišionarow, kiž šu tam we wójnje wuhnacži abo do jastwow štykani. Drusy šašo šu prajili: Niž Jesuša mamy pohanam pšchinjesč, ale pōčžitwosč a dobre pocžinki. Šso wē, to my chzemy, ale šmy my potom cži prawi předarjo ša nich? Tajki Sodom, kaž nětko pola naš w našchim němštim wótznym kraju, tajki Sodom nje pōčžitwosče a bjesšbōžnosče tola cžasto mjes pohanami njeje. — Šašo drusy šu prajili: Předuje pohanam, šo jedyn Bōh je a šo tutōn šamolwjenje wot naš žada na šudnym dnju wot kōždeho šłowa a škutka. Pohanjo šu na tajku powjesč wotmolwili: To my šami wēmy, šo jedyn Bōh škōncžnje je a šo je šud a wēčnosč. To nam Boža štwōřba praji še šwojimi majestetiškim hwešdami a džitwymi potajštwami, š Božim njewjedrom a š móžnym ščumjenjom morja a ozeanow. Šdyž wy žanu druhu a wšchšschu a krašnišchu powjesč ša naš nimacže, potom wostańče domach. — Šašo drusy šu prajili: Pōhanjo šu we šwojej džěčazej pšchiwěrje šbožowni. Woni wo šwojich brudach ničžo njewjedža. Duž wostaječe jich pšchi štarej wěrje! Šchescžijanštwu je ša nich pšchewyšoka wučžba. Še to wěrno? Nimaju woni žaneho žadanja po wumōženju še šwojeho pšhibōššwa? Nješbu woni tola škōncžnje, kaž tucži Gričojš se šwojim žadanjom: „My chzemy radži Jesuša wohladacž!“ By dha to pšchicžina ša naš byč mohł, š mišionštwom pšchecacž, hdyž pōhanjo wo šwojim hubjenštwu ničžo wjedželi njebychu? Wopuščeži dha šwērna macž potom šwoje džěčžo, hdyž je tak šhore, šo we šymizh wo šwojej šhorosči ničžo njetwē? Pšchestanje dha potom šwērny nan ša šwojeho šhubjeneho šyna šo modlicž, hdyž je tutōn tak jara šo šhubil a šhuboško padnył, šo šo jemu ani wjazh po štaršiškim domje nješyška a wōn na njōn wjazh ani nje pomyšli? Njebudže štaršcheju lubosč runje potom cžim šwērnišcho šo štaracž a modlicž ša šhubjeneho?

Šakle potom je pohanam pomhane, hdyž šo Jesuš jim předuje wo žylej šwojej krašnosč, we šwojej njebješkej lubosči. Žyle bješe wšcheho žohnowanja šu cžasto mišionarojo džěkali lēta dolho, ale hdyž pšchezo šašo šwojim šabludžnym šadlam pšchod wocži štajichu teho, kiž je šo naš dla šchizowacž dał a š wēčnej lubosčju naš lubowal hacž do pošlednjeho šdychnjenja, potom wotewrjuja šo hacž dotal šamšnjene wutrobny a Šhryšta ewangelij šo dobywa.

Tak džicže wo Božim mjenje wy šwēdšojš a předarjo šwojateho mišionštwu a dokonječe wawšchu šwojatu czežku šlužbu. Tak šakhowaj šebi, šerbski ludo, twuju horžu mišionšku lubosč a pomhaj wbohim pōhanam pšches tvoje dary a wopory, pšches tvoje šdychowanja a modlitwy, šo bychu Jesuša wohladali a šapšchinnyli a we wěrje do njeho to žadanje a štyškanje šwojeje nješmjertneje dušche špokojili a š nami wušnawali:

Jesuš Šhryštusž je mi wšcho!

Nowolētna nōž nješbožowneho.

Štary muž šteješche wo nožy wot štareho k nowemu lētu pšchi wotnje a hladasche wo šadwēlowanju horje k njebješam, wēčnje š hwešdami šo pošrywazhmi njebješami a dele na cžištu, cžiču, bēku šemju, na šotrežž nětk ničto tak wješela šprōžny a tak bjes španja njebē, kaž wōn. Pšchetož jeho roto šteješche žyle blišto pšchi nim; wōn bē jeno je šnēhom štaroby, niž se šelinu mlodosče wodžety a wōn pšchinješe se šwojeho žyleho bohateho žiwjenja ničžo šobu hacž šbudny, hrēchi a šhorosče, škažene cžělo, šapuščenju dušchu, wutrobu pošnu jēda a štarobu pošnu roškačža. Jeho rjane mlode lēta pšchewobrocžichu šo jemu dženk do šcherjenjow a cžahachu jeho šašo pšchod tamne duščne ranje, hdyž bē jeho nan jeho najprjedy na rošpučž žiwjenja štajil, kiž k prawizh po škōncžnym pucžu prawdosče do šchērošeho, mērneho kraja pošneho šwētkla a žnjow a jandželow wjedže a kiž k lēwizh do šnotowym šchēžčkam podobnych drohow hrēcha dele cžehnje, do cžorneje jamy, pošneje jēda, kušatnych hadow a cžmownych, horžnych dymow. Ach, hadny wšbachu wokoło jeho wutrobny a jēdojte šrjepki na jeho jasyku, a wōn wjedžesche nětko, hdyž bē. — Bjes myšlow a š njewurješlitwym štyškom wolašche k njeju horje: „Daj mi moju mlodosč šašo! Š nano, štaj mje šašo na rošpučž, šo bych šebi hinał wušwolil!“ Ale jeho nan a jeho mlodosč bēščtaj dawno nimo. Wōn widžesche šbudnicžki na kužach rejmacž a na Božej roli wuhašnyč, a wōn šebi prajesche: „To šu moje šbudne dny.“ Wōn widžesche hwešdu š njebješ padnyč a padnjenu šwēčicž a na šemi hašnyč. „To šym ja!“ džesche jeho šrawwa wutroba, a hadowe šuby roškačža ryjachu dale wo ranach. Šošhorjene myšljenje pošasa jemu cžěkaže nōžne mjetele na ščěchach a wētrniš šbēhny hrožo šwoje ruki k rošbicžu a wo prošdnym cžělowym domje wostajene cžělo wša pomatu jeho woblicžo na šo a mēješche napohlad kaž wōn.

Šrjedž tuteho bēdženja škincžesche na jene dobo piškanje ša nowe lēto š wēže dele kaž daloke žyrkwine špēwanje. Wōn bu cžichi. Wōn hladasche na njebješka a pšches šchērofu šemju a šponni na pšchecželow šwojeje mlodosče, kiž bēchu nětko šbožownišchi a lēpšchi hacž wōn, wučerjo šemškeho naroda, nanojo šbožownyč džěčži a pošohnowani čłowješojš, a wōn džesche: „Š, ja bych tež kaž wy tule přenju nōž noweho lēta še šerjenymaj wocžomaj špacž mohł, hdyž budžich chžyl! Ach, ja bych tež šbožowny byč mohł, wōj drohaj štaršchej, hdy budžich waju proštwy k nowemu lētu a wučžby dopjelnił.“ W najhoržyšchim dopomajenju na jeho mlodosťny cžab šdasche šo jemu, jako by šo to cžělo wo cžělowym domje, šotrež bē na njeho tak podobne, šbēhnył; na pošledku šo jemu tak džesche, kaž wjele pšchitwērny wo nožy noweho lēta, kiž mēnja šcherjenja widžecž, a cžělo šo do žitweho mlodženja pšchewobrocži. Wōn je wjazh widžecž nje mōžesche; wōn pšchitry šwoje wōčžko; tyžaz horžnych šylšow šo do šnēha ronješche a tam šaprašny. Wōn šdychowasche jenož hiščeže cžicho bjes troščta a bjes myšlow: „Wrōcž šo šašo, mlodosč, wrōcž šo!“

— — — A wona šo šašo wrōcži; pšchetož jemu bē šo jenož wo nožy noweho lēta tak žalōžnje džako. Wōn bē hiščeže mlodženž; jenož jeho šabludženja njebēchu žadny šōn byke. Ale wōn šo Bohu, lubemu Šnješej, džakowasche, šo mōžesche šo, runjež hiščeže mlody, wot škōcžanych pucžow hrēcha wrōcžicž a šo šašo na škōncžny pucž podacž, kiž do bohateho kraja žnjow wjedže.

Wrōcž šo š nim, mlody cžitarjo, hdyž ty tež na jeho šbudnym pucžu štejiš! Šōnle šatrašchazh šōn budže wot nětka twōj šbudnił; ale hdy by ty jemu wolał: „Wrōcž šo šašo, rjana mlodosč!“ — wona šo njeby wrōcžila!

Nowe lěto.

Nětk' stare lěto jandže,
Eso nowe sapocžnje,
S tym žadanje mje pscheńdže:
Njech Jesuś wodži mje!
Ja ſo jom' dźakuju,
So je mje hač ſem wodžił
A ſ pomozy mi khodžił
We mojim žiwjenju.

O Jesu, moja radosć,
Mój bratr a pshecželo,
Ty mojej' dusche žadosć,
Mój schit a rěčniko,
Čže proſchu ſ wutrobu,
Ja žadanje mam w ſebi,
So žiwu był ja tebi
Tež jumu w wumrjeczu.

Mě ſmij nětk' wobſamknyli
To stare lěto ſaſ',
W nim wſchel'ke wužiwali —
We nowym ſwarnuj naſ!
Ty chyz' tež dale ſam
Naſ ſ twojej hnadu wodžicž,
Tvoj' ſłowo do naſ plodžicž,
Edžerž ſakramentaj nam!

Nam w nowym lěče ſwarnuj
Tych ſwěrných předarjow,
Jim twoje ſłowo žohnuj,
Kíž ſhja do duſchow!
Tež dobre ſchule nam
Wobradž a ſwarnuj wyschnoſć!
Wotwobroč nju, tyſchnoſć,
Staj njesth chorosćam!

Daj, Knježe, žohnowanje
Na starſchich, na dźečzi!
Daj twoje ſwarnowanje
A ſdžerž jich ſ luboſći!
Kaž Wótečez luboſny
Čhyz' naſ tež wobarnowacž,
Pſched njeſbožom naſ ſchowacž,
Pſched čaſom drohoth!

Twój jandžel njech naſ wodži,
Naſ ſwarnuj psched čertom,
Njech stajnje ſ nami khodži!
Nam ſwarnuj pola, dom!
Najch wſchědny khleb nam daj,
Kíž pschez' ſmij ſ dźaſom brali,
A ſtrowi wužiwali;
Pſched wohnjom ſakhowaj!

Daj pshecželow nam ſwěrných!
Spožč měr a jednotu!
Scžin njeſpshecželow měrných!
Wsmi ſwadu wobidnu!
Budž schit wſchěch wudowow!
Čhyz' khudym pomoz ſdželicž,

Na ſhrotach ſo ſmiličž:
Wſchał ſh Wótž dobrotow!

Daj ſtrowoſež, žohnowanje,
We nuſy pomoz, troſcht
A hnady podawanje,
Dha mamy ſ tebi lóſcht;
Čže ſmjercž naſ wotwoſacž,
A psches nju mamy padnyčž,
Dha, Jesu, pomhaj ſtančž,
Naſ w njeju ſakhowicž!

Čžobodla ſo taſ malo modli a we Bibliji čžita?

Na tutym hrěchu je tež njerwědomnoſež a ſtrach wjele wina. Pſchetož ludžo praja: „Ach, to psche wjele ſpěwanje (modlenje) a čžitanje w bibliji ſ žhła ſtrowe njeje, to čžlowjeſ napoſledku we hłowje žhle woſlabnje. A ſčžehwł teho je, ſo ſo napoſledku ſ žhła wjazh njemodla, w bibliji njecžitaju abo ſemſchi nje-
pschińdu. Tu wſchał je jene njeſroſumjenje. Pſchetož, ſo dyrbi čžlowjeſ ſo taſ wjele modlicž a w bibliji čžitacž, ſo bychu jeho čžuwu (nervu) ſkhorile, to wſchał Wóh ſ žhła nočže; pschetož pižane ſteji: „Sladaj ſo, mój ſhno, psched druhimi wjazh; pschetož wjele knihow pižacž, nima žaneho kónza, a wjele pře-
dowanjom wumucži čželo.“ (Před. Sal. 12, 12.) A Khrhſtuſ praji: „A hdyž ſo wy modlicže, dha njebórbotajče wjele jako pohanjo, pschetož woni ſebi myſla, ſo budža wuſklyſcheni, hdyž wjele ſłowom čžinja.“ (Mat. 6, 7.) Na pschikad: Sdy by jedyn khory chyz' ſo žhly džen modlicž abo w bibliji čžitacž, abo jedyn dželacžer, wjecžor ſpróžny, by chyz' kóždy džen wjecžor hač do polnožy w bibliji čžitacž, to potom ſa čžuwu njeby ſtrowe bylo. Tu rěka: w kóždej wěžy měru džeržecž.

Sdyž čžemy ſtrowi a ſhlni byčž, žada ſebi naſche čželo kóždy džen ſtrowu čželnu jěžd. Runje taſ, jeli dyrbi naſch duſch, naſcha duſcha, ſtrowa wostacž, ſebi žada kóždy džen ſtrowu du-
chownu jěžd, a to je modlitwa, předowanje, Bože ſłowo a Bože wotkaſanje. Sdyž pak čžlowjeſ ſo wjazh njemodli, wjazh w bi-
bliji njecžita a wjazh do žyſtwe njeſchidže, dyrbi tón duſch, ta duſcha, ſ hłodom a ſ lacžnoſću ſawutlicž, a tajki čžlowjeſ je napoſledku žhle hjeſbóžny. Tón prawy pučž ſa čžlowjeſa je nětko tón, ſo wón kóždy džen tſi krócž ſo modli, tež blidowe pacžerje njeſabudže, kóždy wjecžor jedyn abo někotre ſtawu ſ biblije wucžita, je-li móžno, kóždu njedželu ſemſchi dže, a kóžde lěto něſchto raſow ſ ſpowjedži a ſ Božemu blidu. Po tutym waſchnju žiwu byčž, to ſo potom nihtón bojecž njetrjeba, ſo budže to jeho čžuwam abo nervam ſchłódne, runje nawopał, to čžini čžuwu ſtrowe a ſhlnu.

Wismarč je tym ſwojim kóždy džen wjecžornu nutrnoſež džeržal, ſ biblije čžitał, a je tajke ſtrowe a ſhlnu čžuwu měr, kaž ſ rědka jedyn druhi na ſwěče. H. H.

* S tutym pod H. H. pokračujemy ſ jentym ſłowom, kotrež, ſ rta a ſ pjera ratarſkeho dželacžerja pschikhadžejo, ſo nam runje nětkole pschi ſpocžatku noweho žyſtwinneho a noweho ſwětneho lěta trěbne byčž ſda. Naſch ſerbski lud ſroſumi tajku rěčž jeneho ſ tych ſwojich. A naſch čžaſ trjeba tajki lěkarſki poſitw, pschetož ſda ſo nam khětro khorowaty byčž na čžele. na duſchi. A to lěkarſtvo, tu poſkicžene, pomha khorym ſ wuſtro-
wjenju a ſtrowych ſchłita psched ſkhorjenjom, wěſče psched ſho-
ſhmu a liwkoſež, haj ſamo psched ſmjercžu, tej čžaſnej a wěčnej. rjenjom duſche a ducha, na dwělowanje a ſadwělowanje, na ſhmu a liwkoſež, haj ſamo psched ſmjercžu, tej čžaſnej a wěčnej.

Lacžnosť po duchovnym živjenju.

Štô ť: Jezuſ, moja nadžija.
Tu njej' našče woſtače,
Živjenje ſo rucze minje.
Do čzmy ſwětko ſapadnje,
Šchtô džen jednu pſchidacž móže?
Šchtož wot ſemje do ſemje,
Šchtož wot procha k prochej dže.

Dyrbi ſtoržicž wutroba,
Potepicž ſo w ſrudnej myſli?
Nanihdu! Šlaj, njebjo na
Měſto, kiž ſo kraſnje blyſčeži.
Natwarik Bôh Knjes je to,
Widžecž dacž tam budže ſo.

Wrota k měſtu Božemu
Mi tež wotewrjene ſteja.
Wumyte je ſwjataej krowju,
Džecži Bože wſchê nuts džeja,
W jehnjeczowych knihach ſmy
Wërimi nêtk bjes winy.

So bych ducha woſij mël,
Jeho kubla, we nim radoſcž,
W jeho huadže roſtk a kčžet,
Wlody njeſt — je duſche žadoſcž;
Jenož cži do njebja du,
Kiž ſu w duchu žiwi tu!

Šchtož we ſwêcže njetraje,
Wotkrnj pſonjenjowe wôcžko!
So mohk Knježe, khwalicž cže,
Dha nje roſſwêcž tvoje ſwêtko.
W templu w ſwjataej rjanocžji
Škužicž chzu cži bjeſpochi.

Moja duſcha lacžna je
Po tej cžiſtei podobnoſcžji
Božej! Jezu, ſjednocž mje,
S tobu ſwjaſaj we luboſcžji,
Wutrobu ſcžiit k ſchpihelej,
Šnamjo tvoje we nim ſtej.

Jezu mój, blyſhecž ty ſo mi
Štajnje jaſnje w cžemnym dole,
W kſchizu, nuſy, ſrudobje
Podam wſcho do tvojej' wole.
We wërje ſo džeržu cže,
Tvoja ruka njepuſhecž mje.

Bucž a wodžer k ſbôžnoſcžji
Šy mi ty a tvoje ſlowo.
Khlêbje ſwjataj, njebjeſki,
Duſchu hlôdmu naſhecž ſ nowa;
Šslowo tvoje kublo je,
Wſchehomôž do wêcžnoſcžje!

Moja duſcha lacžna je
Po tej cžerſtwej žiwej, wodži,
Teje rad ſo napije,
Wulki, kraſny dar je Boži!

Tule wodu Jezuſ da
S tamnoh' žôrka živjenja!

Tvojej' huadhy bohatſtvo
Wërijaznych wſchêch wobſbožuje.
Šdyž mam tebje, wjek'lu ſo,
Duſcha ſo wſcha ſbôžna cžuje.
Wutroba mi praji to:
Jezuſ Khrystuſ je mi wſcho!

Wostaſ pſchi mni, Jezuſo,
Šdžerž nje tvoja ſylna ruka.
Chže nje tyſchicž tudy wſcho,
Čžeknyecž chzu do tvojoh' boka.
Tebi ſo wſchôn porucžu,
S tobu pôndu k živjenju!

Šsmny-li džecži, herbojo,
Boži ſmy a Khrystuſowi.
S tebje, ty naſch lëkarjo,
Wëdni, ſhori, ſu ſaſo ſtrowi.
Knježe, k k o m u pônôžemny?
K tebi, ty nam ſwêtko ſy!

W.

Zyrkej a ſtat.

Šdyž wopomniſch, kaſ pſched lëtom wo tutej a we tutej
wëžy to rëkaſche, a kaſ to nêtkole rëka, ſpôſnajefch, ſo je ſo tež
tuta wëž, hdyž nochžefch prajicž, kaž w poliſiſkim, na prawizu
wobrocžila, tola k prawemu pſchewobrocžila. Tëhdy rëcžachu
miniſtrojo a druſy wôtre a naſtrôžaze ſlowa. W tutych dnjach
je jaſki miniſter ſlowa rëcžal, kotrež ſu we wëžy žyrkwoje kaž
we wëžy ſchule; taſ wo nêſchto hinaſche, hacž je pſched lëtom
wuſſyſchachmy, a tež taſ wo nêſchto hinaſche, hacž drube, kotrež
ſ drubich ſtron naſcheho luda ſlyſchimy, woſebje tež ſ Šipicžan-
ſkich ſtron. A w tym, ſo tón wot miniſtra ſaſbëhnjeny hłôž
wſchudžom tam wothłôka njenamaſa, leži khtne napominanje
ſa wſchêch, kiž žyrkej, kſchecžijanski ſchulu, kiž ſtwoju wëru
lubuja, ſo njewuſtanu a njeſtaſtanu w kędžbliwoſcžji, ſtražowanju
a tež wojowanju. Šdy njeby wot tamnych radikalnych ſtron
tutón ſtrach hroſyl, bychmy ſ dobrej nadžiju do pſchichodneho
lëta krocžicž môhli. Dëlenje ſtata a žyrkwoje tež wono hiſcheže
njepſchewjedže; hacž do jutrow 1921 pſchewojnje ſtat tež wſchê
dotalne pjenježne placženja ſa žyrkej, a potom dyrbi to, kaž
miniſter praji, taſ bycž, ſo ſtat žyrkwi wurunanski rentu placži,
doniž jej žyly ſumu wuplacžicž njemôže. — Duž njewuſtupny
njedžafni a bjes džaka ſe ſtareho lëta a ſ džakowanjom a ſ mo-
dlenjom a ſ dobroproſchenjom ſa ſameho ſebje, ſa ſtwojich, ſa
ſwôj lud a jeho wëcžne a wërne ſbože!

S bliſta a ſ daloka.

W Šipſku ſu ſo w ſtarym lëcže ſa tutón ſemeſter ſapižali
na univerſicže 5507 ſtudentow a 418 ſtudentkow, nimo teho 815
muſſkich a 204 žônſkich „ſlyſcherjow“. Bohoſlowzowo je jich
373 a tež jena ſtudentka bohohlowſtwa. Wjes tutymi 373 ſtaj,
ſchtož wëmny, jenož dwaj Šerbaj, ſtud. theol. Renž ſ Budy-
ſchina a ſtud. theol. Bartko ſ Njeſwacžidla.

Samolwity: redaktor: ſaraſ W y r g a e ž w Nožacžicach.
Čžicžecžer a naſtabnik: M. Š a m o l e t w Budyſchinje.